

Ze života farnosti

I nadále je v tomto školním roce **vyučování náboženství** na faře, na ZŠ Vejrostova, Laštůvkova, Heyrovského a na ZŠ v Rozdrojovicích.

Křesťané z Evangelické církve metodistické, kteří mají bohoslužbu každou neděli v Arše, nás ve školním roce 2007/2008 pozvali na **Setkávání křesťanů** (plánována 4 setkání) a na Biblické hodiny (1x za měsíc). Uskutečňují se v Arše.

Na faře i v Arše probíhají během školního roku občasně i pravidelné **akce**, např. setkávání maminek s dětmi, skautů, ministrantů, zkoušky chrámového sboru, scholy, dětí, které zpívají při dětské mši svaté (maláčci a scholka), modlitby matek, výuka angličtiny, setkání farní charity, farní knihovna – to vše si můžete prohlédnout na webových stránkách naší farnosti:

<http://www.farnostbystrc.cz>.

Společenství Cursillo se schází každý 1. pátek v měsíci na faře; jeho členy jsou mnozí z bystrcké farnosti.

VII. ročník tenisového turnaje se odehrál za krásného podzimního počasí 20. října 2007 na dvorcích v ul.

Jakuba Obrovského. Byli vyhlášeni vítězové jak ve dvouhře, tak i ve čtyřhře.

Hudební večer „Pocta sv. Cecílii“ s žehnáním nástrojů byl uspořádán v sobotu 24. listopadu 2007 v Arše.

27. listopadu 2007 jsme se v Arše sešli k oslavě **13. výročí** jejího posvěcení. Po mši svaté následovalo posezení a agapé.

Na **umývání oken** na faře 24. listopadu a k předvánočnímu úklidu kostela 15. prosince přišlo několik ochotných farníků, kterým mnohokrát děkujeme.

Adopcí na dálku umožnila bystrcká farnost uhradit školné šesti dětem v Indii. Za Vaši štědrost vřelé díky.

Příprava na svátost biřmování začala letos v lednu ve dvou skupinách a je směřována k letnicím 2009. Vede ji otec Pavel.

V únoru jsme zahájili **prodej brožur** z tiskového apoštolátu FATYM. Každou první neděli v měsíci budou mít věřící možnost zakoupit si brožurky v předsíní kostela..

Zdeněk Řezníček

LITURGIA EUCHARISTICA

Letěl jsem nad městy třpytivými,
aniž tušila, že jejich záře
je záře nad stolem obětním.

Zlatě se třpytí
v rukou kněze krev Kristova.
Je možné, že tehdy některé ženy
milovaly Ježíše jako muže,
až později jako Boha.
I dnes se jich pár zahledělo
do očí Jeho nástupců.
A ti nevydrželi,
jsouce slabí,
tak slabí vůči kouzlu ženy,
Pane, dals nám volbu.
Mnozí v Tebe nevěří,
snad ještě v Boha Otce
ohromeni velkým třeskem.
Proč zrovna Ty na této zemi,
na bezvýznamné planetě,
ve chlévě...

Oslavme Velikonoce s čistou duší

Večer o velikonoční neděli se Pán Ježíš ukázal svým apoštolům a řekl jim:

„Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Jan 20,22-23, KKC 1485.

Jít ke zpovědi, nebo jak dnes říkáme, přijmout svátost smíření, máme možnost po celý liturgický rok. Ale před koncem postní doby se fronty u zpovědnic prodlužují. Zřejmě jsme ještě neztratili ze zřetele církevní příkázání, které říká, že „každý věřící, jakmile dospěl do

užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy.“(CIC 989) Mluví se tady o těžkých hříších. To s těmi všedními do zpovědnice chodit nemusíme? Katechismus katolické církve to upřesňuje:

„Ačkoliv zpověď každodenních vin (všedních hříchů) není nezbytná, církev ji přesto naléhavě doporučuje. Vždyť pravidelná zpověď všedních hříchů nám napomáhá vychovávat svědomí, bojovat proti nezřízeným náklonnostem, dát se Kristem uzdravit a postupovat v životě Ducha.

Kdo uzná své hříchy a odsoudí je, soublasí již s Bohem. Bůh odsuzuje všechny hříchy; a odsoudíš-li je i ty, spojuješ se s Bohem. Člověk a hříšník, to jsou dvě rozdílné věci: člověk je Boží dílo, hříšník je tvé dílo, člověče. Znič, co jsi udělal ty, aby Bůh spasil, co učinil On. Když tě začne mrzet, cos vykonal, tehdy začínají tvé dobré skutky, protože jsi odsoudil své špatné skutky. Dobré skutky začínají uznáním špatných skutků. Konáš pravdu a přicházíš ke Světlu. (Sv. Augustin)“ KKC1458

Otec A. Krasuckí OP k tomu říká: „Církevní příkázání chodit ke zpovědi alespoň jednou za rok pro aktivní katolíky zavání tzv. *jednoročáctvím*. Avšak pro mnoho lidí je právě toto příkázání příležitostí, aby si dali svůj život do pořádku. Samozřejmě že k duchovnímu růstu patří častější slavení svátosti smíření. Měsíční nebo dvouměsíční interval je velmi moudrý. Dokážeme se tak lépe a znovu vzchopit. Je to s námi jako s

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

- 15.7.2007 Tomáš J. K. Juránek
- 15.7.2007 Ema Eva Štroblová
- 5.8.2007 Hermína F. M. Sedláková
- 16.9.2007 Adam Marek Heger
- 16.9.2007 Filip Tomáš Heger
- 16.9.2007 Adéla Alžběta Hegerová
- 30.9.2007 Jan Vlasák
- 7.10.2007 Václav S. F. Juránek
- 7.10.2007 Ema Marie Špačková
- 7.10.2007 Tomáš Karel Rohovský
- 7.10.2007 Vít Jan Křtitel Staněk
- 21.10.2007 Jan Křtitel Josef Mácha
- 27.10.2007 Nikola M. J. Jakubů
- 28.10.2007 Kateřina Pučová
- 3.11.2007 Barbora A. Polášková
- 4.11.2007 Samuel David Bindr
- 4.11.2007 Kristýna A. M. Bindrová
- 11.11.2007 Anna Marie Řičicová
- 11.11.2007 Jan Jiří Michálek
- 18.11.2007 Jáchym Pospíšil
- 25.11.2007 Hana Sedláčková
- 9.12.2007 Martina Magdalena Hajná
- 9.12.2007 Anna Marie Mládková
- 5.1.2008 Eva Anna Květoňová
- 20.1.2008 Lukáš Jiří Sobotka
- 24.2.2008 Vojtěch Habart

Sbírky

Poděkování za Vaši štědrost při sbírkách:

Sbírka na bohoslovce:

30 607 Kč (24.6.)

Sbírka na křesťanskou televizi

NOE: 24 848 Kč (2.9.)

Sbírka na misie:

58 748 Kč (21.10.)

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

- 4.7.2007 Jaroslav Dvořák
- 30.7.2007 Jaroslav Peška
- 9.8.2007 Vlasta Gselová
- 18.9.2007 Marie Houšková
- 22.9.2007 Marie Dittingerová
- 12.10.2007 Marie Karbanová
- 14.12.2007 Miloslav Heikenwälder
- 20.12.2007 Milada Vállová
- 1.1.2008 Jaroslav Havlíček
- 8.1.2008 Jiří Košťál
- 9.1.2008 Helena Helánová

Věrnou lásku si přísahali:

- 16.6.2007 Vlastimil Hanák a Hana Zadáková
- 13.10.2007 Petr Ondráček a Marie Špačková
- 27.10.2007 Tomáš Krčál a Ivana Svěráková
- 5.1.2008 Petr Kříž a Ludmila Široká

Sbírka na Bibli pro Argentinu:

21 762 Kč (18.11.)

Tříkrálová sbírka:

76 916,50 Kč (3. – 13.1.)

Sbírka Svatopetrský halěr:

50 514 Kč (10.2.)

zповědníka, otce Pougeta, o němž jsem napsal knihu. Vůbec nezaváhal. Řekl mně: „Vaše povinnost je jasná. Musíte pokleknout před svými kamarády, abyste ukázal, že vaše víra není marná.“

Jednou jsem tuto příhodu vyprávěl manželce maršála Leclerka. Řekla mi: „Mému muži se přihodilo totéž, když byl v Saint-Cyr (na vojenské škole, pozn. překl.). Rozhodl se, že se pomodlí přede všemi. Kamarádi ho zasypali ešusy a polštáři. V ten den, řekl mi, jsem si zasloužil vstoupit do Paříže a Berchtesgadenu. Protože to nejtěžší v mravním a společenském životě je zvítězit nad tím monstrem, kterým je veřejné mínění.“

Pokud jde o mě, byl bych raději padl v boji s kamarády, než před nimi poklekl. A když jsem to z poslušnosti Pougetovi udělal, bylo to, jako bych v tom boji zemřel.

Přešlo třicet let. Dověděl jsem se, že kamarád, který spal tenkrát vedle mě, Jean Maurain, se zabil při nehodě v horách. Jeho otec byl v té době děkanem na Přírodovědecké fakultě na Sorbonně. Šel jsem ho navštívit, abych mu projevil soustrast. „Dovolíte,“ řekl, „zavolám svou ženu.“ Objevila se drobná žena a upřeně se na mě zahleděla. Řekla jenom: „Můj syn mi vždycky vyprávěl, že jste se modlil. Byl jste tedy věřící!“

Od toho dne nosím v peněžence fotografii Jeana Mauraina od

Ireny Curie. Často se na ni dívám, když si znovu pročítám dopis jeho matky: „3. června 1969. Stále na něho myslíte. Vaše srdce vás přimělo, abyste mi to řekl a pomohl mi tak nést mou bolest. ... Opora, kterou jste mi před dvěma lety poskytl, je stále ještě živá.“

Milí zповědníci, kolikrát jsem vás obtěžoval, kolikrát jsem měl dojem, že ani vy, ani já neříkáme hlubokou pravdu a že se spokojujeme s malichernostmi a bezděčnými mechanismy. Jak obtížné je odlišit své opravdové chyby od chyb běžných a povrchních. Jak je těžké, téměř nemožné, *poznat sám sebe*. Jak obtížné to musí být pro vás, abyste z té své uzavřené skříně každému řekli slovo odkazující k věčnosti. (...)

Milí zповědníci, vaše úloha je těžká! Musíte mít velkou intuici. Musíte mít na mysli, že žádný muž, žádná žena se nepodobá někomu jinému, že žádné dva osudy nejsou stejné, a proto při každém setkání musíte měnit styl a způsob vyjadřování, když navrhuje směřování k ideálu.

To znamená, že pro člověka, ať se to týká zповědníka nebo penitenta, je zповěď téměř nemožná. A ostatně právě tohle prohlašuje církev, když mluví o této svátosti, v níž vidí dílo *milosti*.

(Z knihy Jeana Guittona *Lettres ouvertes* vybrala a přeložila J.Š.)

mobilem. Baterky nám vydrží pár týdnů a pak jsou zase vybité. Někdy si říkáme: k čemu chodit ke zповědi, stále je to stejné, stále se zповídám ze stejných hříchů. Ale přece si nikdy neřekneme, že už se nebudeme umývat, protože se zase zašpiníme. Tak jako se potřebuji umývat, tak je také naprosto normální a potřebné pravidelně přijímat dotek Kristova milosrdenství.“

A na závěr ještě povzbuzení: „S radostí přicházejme ke svátosti smíření, zkroušené srdce je ráj pro Boha.“ (P.Adam Rucki)

jš

Jaká je zповědní praxe u nás ve farnosti?

Někteří z nás si mohou pamatovat, že v době, kdy tady byl pan farář sám, bývaly fronty před zповědnicí někdy dost dlouhé, hlavně před velkými svátky. Teď tomu tak nebývá. Je to tím, že jsou nám k dispozici dva zповědníci, nebo se snad zповídá méně lidí než dřív? Povídali jsme si o tom s otcem Pavlem Fatěnou.

Otče Pavle, do jaké míry využívají bystrctí farníci služeb vás a pana faráře ve zповědnici?

Na to, jak jsou naši farníci „pilní“ v chození ke zповědi, nemůžeme usuzovat jenom z toho, kolik lidí s panem

farářem vyzповídáme. Naše farnost je součástí velkého města, je poměrně jednoduché sednout na tramvaj a zajet si ke zповědi do jiného kostela, a tak nelze posoudit, kolik lidí této možnosti využije. Někteří kající vyhledávají raději zповědníka, který je nezná, a je dobře, že v našich podmínkách lidé tu možnost mají. V našich podmínkách by bylo nošením dříví do lesa, kdybychom organizovali před velkými svátky zповědní den, na který bychom zvali cizí zповědníky, jak je to jinde nutné. Z toho, že někteří lidé nechodí ke zповědi v Bystrci, ještě neplyne, že se nezповídají vůbec.

Máte představu, jak velkou poměrnou část vaší pastorační práce tvoří služba zповědníka?

To se těžko odhaduje – hodně se liší pohled časový od psychické zátěže. Jinak řečeno: mohu poměrně snadno spočítat, kolik času jsem strávil ve zповědnici a kolik penitentů jsem vyzповídal, ale těžko mohu kvantifikovat, nakolik zatížen zповědníci opouštím. Na druhou stranu při kněžském svěcení dostává jistě každý kněz pro tuto službu zvláštní dispozice. Před jáhenským svěcením nám přednášející z homiletiky slíboval, že při něm dostaneme dar mluvit. Nevím, ale mám pocit, že tohle mě nějak minulo. Ale tím obdarováním na poli svátostí smíření jsem si jistý. To zakouším velmi zřetelně.

Pokud jste zповědníkem někoho,

koho znáte, nemáte pak sklon dívat se na něho prizmatem jeho hříchů?

To našťástí ne. Schopnost odhlédnout od toho, co jsem se dozvěděl ve zpovědi, je zřejmě také součástí té vybavy, o které jsem právě mluvil. Je třeba si uvědomit, že vedle vyznání hříchů se zároveň setkávám s velkou důvěrou, upřímností, někdy s velkou bolestí, lítostí a touhou po čistotě ... Tady jsem si opravdu jistý obdarováním, které jsem dostal a které mohou stále zakoušet.

S jakou frekvencí bychom měli přistupovat ke slavení svátosti smíření?

Doporučení jednou za měsíc či za dva je známé; a církevní příkázání „alespoň jednou za rok“ také. Velmi výstižné je přirovnání k osobní hygieně. Pod sprchu nechodíme jenom tehdy, když padneme do bláta. Někdo je třeba potivý typ, potřebuje se mýt častěji. Sám to někdy necítí, ale cítí to ti kolem. Podobně nám může hrubnout slovník; a druzí to mohou zaznamenat dříve než my. Důležité je chít nejen „nesmrdět“, ale vonět.

Děláme při zpovídání něco špatně?

Někdy se setkám v závěru vyznání se zakončením: "... slíbují se polepsiti a již více nehřešiti." (!?) Myslím si, že je velká škoda završit pravdivé a upřímné setkání s milosrdným Bohem takovýmto absurdním tvrzením. Mohu slíbit - a to zcela upřímně - poctivou snahu se polepsit, ale je nemožné tvrdit, že už nebudu hřešit!

Co byste poradil rodičům, kteří chtějí pomoci svým dětem, aby jejich první zpověď nebyla také poslední?

Vzít dítě ke zpovědi s sebou (jinými slovy: jít mu příkladem) a rozhodně mu nepomáhat tím způsobem, že zpytují jeho svědomí a hříchy mu vyjmenují.

A ten jeho papírek s hříchy pak spálit, aniž bychom se na něj podívali. Pro mě je radostné a povzbudivé vidět, jak děti ke zpovědi přistupují osobně, nestrojeně a za těch téměř šest let už mohu pozorovat, jak mnohé z nich „povyrostly“.

A pro ty dospělé, kteří z nějakých důvodů ke zpovědi nechodí, byste měl nějakou radu?

Je to velká příležitost a veliké dobro mít možnost říct před někým i to nejnitemější

s totální zárukou, že to nebude vyraženo. Svátost smíření mě nutí takové věci pojmenovat a účinně jich litovat. Jinak mohou léta žít a nosit to s sebou, aniž bych to sám před sebou nějak nazval. Pak jsem jako „natlakovaný hmeč“ se zaděláním na psychické poruchy. Vymazáváme slovo „hřích“, které nás obviňuje, a s „problémy“, které nás neobviňují, chodíme k psychologovi. Kajícník by do zpovědnice měl přicházet s lítostí a s vědomím, že tam jde za Kristem. Ten v čemém, s tím fialovým kolem krku, co tam sedí, je jenom služebník, který má umožnit, aby na to vyslovené bylo odpovězeno a uděleno rozhrěšení.

Někdy může ve zpovědnici dojít k nedorozumění, anebo dokonce k necitlivému přístupu ze strany zpovědníka. To první bývá často zaviněno příliš obecným vyjadřováním penitenta (např. ze studu), to druhé může být způsobeno nekajícím postojem na jedné straně nebo nepatřičnou přísností zpovědníka na straně druhé (a pro to těžko hledat nějakou omluvu). Zde je dobré si uvědomit, že svátost smíření je setkáním ne s tímto konkrétním zpovědníkem (který ostatně není jediným na světě), ale s Bohem, který je nejen nejvyšší spravedlivý, ale také nekonečně milosrdný; který mi dává do omrzení další šanci ..., tak proč bych si tu šanci nedal také já. To mě mimochodem může naučit dávat šanci druhým - těm, kdo se provinili vůči mně ("... a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům ...").

rozmlouvali jš, pš

Dopis mým zpovědníkům

Milí zpovědníci,
zpovídám se nerad.

Jsou dvě možnosti: buď jsem spáchal nějaký podstatný hřích, a když už jsem si to přiznal, proč s tím znovu začínat tím, že se budu zpovídat? Anebo jsou to malichernosti, hříchy řeholnic, ty, které popisuje Cyrano v posledním dějství: pouhé pohlédnutí, drobné smítko.“

Chci vám tady vyprávět vzpomínku na jeden zážitek, který mě hluboce poznamenal. Studoval jsem na École normale a část prázdnin jsem měl strávit na vojenském soustředění v kasárnách. Měl jsem tedy spát v jedné místnosti společně s kamarády.

V té době jsem měl dva zpovědníky, jednoho, který byl zbožný, a druhého, který byl učený; jeden se jmenoval Plazenet, ten druhý Pouget. Věděl jsem, že má-li člověk být svobodný, musí proti sobě postavit dva pravomocné názory a a začal jsem tím, že jsem se šel zpovídat před pravomoc mystickou.

Zeptal jsem se Plazenet, jestli si mám při večerní modlitbě kleknout u lůžka. „To nepřipadá v úvahu,“ odpověděl. Až budete ležet, pomodlíte se v tichosti, aniž byste zavdal příčinu k nevyhnutelným posměškům.“ To mě uklidnilo a šel jsem vyhledat svého druhého